

Alexa (I de II)

written by Ferran Planell | 2 de desembre de 2021

Vaig néixer a les acaballes de la dècada dels anys cinquanta en el si d'una família treballadora. Per sort, en gaudir el pare de l'estabilitat econòmica que li donava ser empleat de banca i que la mare es deixava la vista brodant a la saleta, a casa podien pagar les factures quan tocava. No érem ni pobres ni rics. Vivíem en una torreta a Barcelona. Era adossada i compartida amb la iaia i un tiet, però sense hipoteca. Tot plegat feia que ens consideréssim, almenys així m'ho transmetien, membres de la classe mitjana. Nosaltres no en vam tenir mai, però els veïns, que amb negoci propi assolien ingressos més folgats, tenien servei. Era tan sols una persona, però hi feia vida, vull dir que hi pernoctava, vaja, que tenien minyona.

Ara continuo vivint en una torre al Maresme, també adossada, sense compartir amb cap iaia ni tiet, però pagant hipoteca. Tampoc no tenim minyona i, pel que sembla, encara ens mantenim dins la mateixa classe social.

Fa cosa d'uns deu dies mal comptats, hem incorporat a la família una "Alexa". Era quelcom que volíem fer per Nadal, però amb tanta pressió sobre la manca de xips, no ens hem volgut esperar i córrer el risc que s'exhaurissin. És una mena d'assistent. No arriba ni de lluny a ser una minyona, però, ves per on, jo li trobo una semblança. Si hom vol estar ben atès, però, l'idoni seria tenir-ne unes quantes distribuïdes estratègicament pel domicili. Aquells tecnològicament preparats, amb un senzill "Alexa, buenos días", aconsegueixen apujar les persianes, encendre els llums, posar la cafetera en marxa, despertar els nens, saber si hauran d'agafar el paraigua en sortir al carrer... i tan sols estan començant el dia.

L'Alexa també pernocta a casa, no té horaris, no lliura els

dijous, no parla en català, com malauradament bona part del servei domèstic recent nouvingut. I sí, és cert, gasta llum, però ni un duro en manutenció ni sou. Trobo a faltar, això sí, que no li puguís canviar el nom i de retruc el sexe. Sempre hi haurà qui prefereixi un assistent masculí, un Bautista, per dir-ho d'alguna manera.

No sé si us he obert el cuquet i sortireu corrent a comprar-ne una, tot i que jo m'esperaria, perquè en l'article del proper número que sortirà cap al 21 de desembre us en seguiré parlant. I potser no tot són flors i violes. O sí.